

NOVELL

A

Rymnings-

planer

Roy

Panen

Hej!

Jag heter Roy Panen och det är jag som har skrivit denna bok.

Den är gratis för läsning/lyssning, nedladdning, delning/spridning. Men den får inte säljas. Och den får inte användas som egen text i andra texter eller böcker.

Jag äger upphovsrätten, och bokfilen är säkerhetsskyddad.

Hoppas du kommer tycka om den.

Mer information finns i slutet av boken.

AMIR-serien

Den handlar om bästa kompisarna Amir och Sten, 8-9 år.

De är mycket mobbade, och de kommer ifrån varandra. Men deras kärlek till varandra är så stark att de senare, med fina vuxnas hjälp, finner tillbaka till varandra.

Båda kämpar framåt på sin nya väg i all hopplöshet. Och det blir en lång och tuff resa innan de ses igen.

Noveller

Från, AMIR Fosterfamilj.

- 1 Livet kollapsar 1-28 118 s.
- 2 Fosterfamilj 29-42 73 s.
- 3 Orostider 43-61 91 s.
- 4 Ledsamheter 62-87 114 s.
- 5 Begravning 88-115 121 s.
- 6 Övergiven 116-134 88 s.
- 7 Övergiven igen 135-156 108 s.
- 8 Överraskning 157-181 120 s.
- 9 Rymningsplaner 182-194 72 s.

Information

Noveller

AMIR Mobbare har gjorts om till fem noveller.

Hela boken finns med bland novellerna. Texterna har inte gjorts om och är i sitt original.

Novellerna ligger i en nummerordning som följer originalbokens linje av innehåll.

De fem novellerna är ett pedagogiskt alternativ till originalboken. De kan hjälpa läsaren att få en god inblick över vad originalboken handlar om. Och man kan enkelt välja att läsa fristående delar av boken.

A = AMIR.

AMIR

Foster-

familij

Roy

Panen

Roy Panen

Bokförlag

Roy Panen -

NOVELLER

A FOSTER-

FAMILIJ

Rymnings-

planer

Information

NOVELLER A FOSTERFAMILJ

Rymningsplaner (9)

Hämtad från:

AMIR Fosterfamilj (första boken +)

© Roy Panen 2023

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Skrynklig plast, Roy
Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89909-32-8

Denna bok skyddas av upphovsrättslagen.

2016-08-15

Numrering av böcker

Det blir knas med numreringen av böckerna, så denna bok Fosterfamilj får också bli bok ett och med ett plustecken efter. Och ”problemet” är löst.

Jag hade gjort en plan med berättelsen om Amir. Och det kändes bra att först skriva bok 3 Låtsasstorebror, därefter 4 Pirater och sist bok 8 Bråkstakar.

Dessa tre böcker tillsammans blev en kortare serieversion av de slutliga åtta.

Men när jag skrev bok ett kände jag att det också behöver bli en bok nio (tio). Och, som sagt, bok ett behövde klyvas till två böcker.

Regnbågs- färger

(Nedan krångliga beskrivning, med överkurs, kanske är mest för oss nördar.)

En liten kul sak kring numreringen av böckerna styrs på ett sätt av de sex (gay)regnbågsfärgerna lila, blå, grön, gul, orange och röd.

Och dessa färger med numrering startar i huvudtiteln AMIR.

Fast nu blir det hela lite knas i och med att bok ett blev två böcker. Fast detta löste jag med att i bok ett Mobbare, startar bokstaven A i AMIR med röd färg, (som ju också är kärlekens färg).

”Problem” är till för att lösas, så att säga.

Så räkningen i regnbågsfärgerna får, lite haltande, starta med röd färg i AMIR-serien. Fast den skulle ha startat med lila. Så egentligen startar färgstarten med bok 1+ Fosterfamilj.

Och så var detta lilla ”problem” löst”.

Färgräkningschema

(Röd 1), lila 1+, blå 2, grön 3, gul 4,
orange 5, röd 6, lila lila 7, blå blå 8,
grön grön 9,

(och om det blir fler böcker:)

gul gul 10, orange orange 11, röd röd
12,

(och en tredje omgång av sex räknings-
färger skulle bli:)

lila lila lila 13 blå blå blå 14 (och så
vidare).

Alltså: 1-6 en färg A MIR, 7-12 två likadana färger AM IR, 13-18 tre likadana färger AMI R, (och så vidare)

(Nu är nördén klar.)

Fosterfamili 9

Baksidestext

Rickard och Sten har mycket att prata om med varandra och det känns bra att få vara tillsammans igen.

Fast snart kommer de tvingas att lämna varandra igen, för att åka till ett permanent familjehem.

På en kvällsridtur berättar Rickard om allt det hemska som hände hos de senaste fosterföräldrarna, som fick honom att rymma. Och han ville tillbaka hit till Sten.

Inne på Rickards rum spelar de TV-spel. Allt känns bra och som vanligt igen. Och Sten ser upp till Rickard, som har blivit som en bästa storebror.

Rickard hjälper Sten med att planera och göra bra rymningsplaner. Och Sten tänker att Rickard är bra på det här med att rymma.

För när den dagen kommer, då det blir dags att åka med de nya permanenta fosterföräldrarna, till Stockholm – ja, nej, det går inte. Han vägrar. Och då tänker han rymma.

KVÄLLS- RIDTUR

182 Får lust
att rida

Sten och Rickard, stall

Sten känner sig glad när han får vara

med Rickard. Fast att han vet att den här glädjen snart ska ta slut.

Och nästa gång som de ska skiljas åt blir det nog han som måste lämna Rickard. För Rickard kom ju tillbaka nu i kväll, från den värdelösa fosterfamiljen i Karlstad. Och nu kommer han säkert att få vara här i Örebro i minst två veckor.

Och Sten måste nog snart resa med sina nya fosterföräldrar till Stockholm.

Fast han vill inte.

Han kommer vägra.

Rymma.

Men nu så är Rickard och han till-

sammans i stallet och de pysslar om ponnyhästarna.

– Känner inte du för att rida? frågar Rickard och drar borsten i stora drag över ryggen på Dandy.

– Jo, men klockan är mycket. Säkert snart nio.

– Vi struntar i klockan. Vi kan rida en stund bara. Ta en liten kvällsridtur.

– Ja, gärna.

– Vi är borta mindre än en halvtimme.

– Okej.

De borstar färdigt ponnyhästarna, sätter på dem sadel och träs, och tar ut

dem ur stallet.

– Men tänk om Dandy och Pompe hade tänkt att sova snart.

– Men det får dom när vi är tillbaka.

– Ja.

– Då tar vi bara av dom sadlarna och tränsen, och så får dom sova sen.

– Ja, det blir bra.

På deras ridtur kan de också prata helt ostört. Inte en människa finns i närheten.

Rickard har en hel del att berätta. Och det mesta handlar om en katastrofalt usel fosterfamilj.

Han trivdes inte i sitt nya familjehem,

drog då igång värsta cirkusen för att så snabbt som möjligt få komma därifrån. Han ville tillbaka hit till Sten.

De rider mot en skog.

183 Vad Sten har gjort

Rickard frågar vad Sten har gjort medans han varit borta. Fast det blev

bara tre dagar.

Men Sten har inte gjort så mycket.

Han har arbetat lite i sina skolböcker, mest i matteboken, och läst några kapitel i sin läsbok.

Men han berättar inte att han har läst för Pompe och Dandy.

Och han berättar att han har tagit hand om ponnyhästarna.

Och förstås så har han cyklat och spelat lite innebandy. Fast mest bara skjutit mot en vägg som bollen har studsat tillbaka från.

Och ibland har han pratat med Ove och Kerstin, och förstås med de andra

barnen här på gården. Fast mest då när de suttit runt matbordet och ätit.

Ibland så verkar alla så upptagna och stressade med att göra klart något som de håller på med.

184 Inte bli för beroende

Rickard säger att Ove har sagt till

honom att det är lite av en balansgång när det gäller att ta hand om barnen. Barnen får liksom inte bli för beroende av dem. För då blir det besvärligt för dem när de behöver bryta upp för att resa iväg till ett permanent familjehem.

Fast alla på gården, speciellt Kerstin och Ove, finns tillhands fullt ut, till hundra procent, när barnen behöver dem.

Tanken är att barnen som kommer hit ska bli stärkta och må bättre psykiskt, som gör att de som småningom lättare klarar av att komma till ett permanent familjehem.

– Ja, det är mycket med det här, säger Sten. Men kan man då säga att om jag inte söker upp Ove eller Kerstin, så tänker dom att jag inte behöver dom så mycket. Jag menar att dom tänker att jag mår bättre och att jag finner min väg framåt.

– Ja, ungefär så är det. Och Ove säger att vi barn är som fria fåglar som själva väljer när vi behöver sällskap eller att bara få prata lite.

– Jag gillar Ove och Kerstin. Dom är bäst.

– Ja, helt klart, säger Rickard. Tveklöst.

185 Dåliga musiker

Sten frågar hur det var hos musikerna. Eller mer hur dåligt det var. För han vet ju redan en hel del.

– Musiker? säger Rickard och ler brett. Jo, visst var dom det.

Fast jag fick inte röra några instrument på egen hand. De hade massor med instrument, men som jag bara fick

röra om någon av fosterföräldrarna var med.

– Nej, vad knäppt, säger Sten och sträcker fram handen och klappar Pompe uppmuntrande och berömande på halsen. Han är väldigt snäll och lugn i dag. Bäst i världen.

– Dom var mycket stränga. Men redan andra dagen struntade jag i deras knäppa regler och spelade ändå några accord på deras piano.

Då fick jag en skarp tillsägelse och gult kort.

– Gult kort?

– Ja. Med gult kort straffades jag

med att inte få röra något av alla instrument på en hel vecka. Och gjorde jag det ändå, rörde något instrument, då blev det rött kort. Jag blev då avstängd från alla instrument under en hel månad.

– Vad sjukt! Och var dom verkligen så knäppa?

– Ja, dom ville ha stenhård disciplin och att man löd helt och gjorde vad dom sa.

– Jag mår redan illa.

– Att följa deras regler var viktigare än allt annat.

– Och din hela och stora uppgift var

att bara lyda, ler Sten ironiskt.

– Yes!

– Fast du struntade i dom och deras knäppa regler.

– Ja, och jag blev mycket nedstämd och ledsen. Jag kände också en avsky växa mot dom. Dom var idioter allihop.

186 Tre dagar

räckte

– Men när fick du gult, eller rött kort, då? frågar Sten nyfiket.

– Jag fick gult kort redan andra dagen, och det röda kortet samma dag som jag rymde.

– Tredje dagen? För du har ju bara varit borta i tre dagar.

– Japp! Så var det.

– Vilka riktigt sjuka idioter ... Och nu skulle du inte få röra något instrument på en hel månad?

– Ja, som sagt, dom var knäppa i huvet allihop. Jag kände att jag var färdig med dom redan efter andra dagen. Och hela den dagen behövde jag för att försöka smälta allt.

– Ja, och för du undrade väl vad det var för dårhus du kommit till.

– Exakt! Och jag tänkte att jag inte stannar en dag till. Jag ville tillbaks hit, till dej.

– Ja, tre dagar räckte väl. Och det är bättre här. Här har vi ju också Dandy

och Pompe.

– Ja ... Dom är fina.

– Fast här får man inte vara mer än en månad. Fast ibland lite mer.

– Som nu med dej, ler Rickard.

– Och med dej. För du har väl varit här under ett par månader nu, om man inte räknar dom två gånger som du varit hos andra fosterföräldrar.

– Ja ... Så är det.

187 Sjuk

fostran

– Sara sa i bilen att det inte handlade om ifall om jag skulle få spela på deras instrument eller inte, och när jag själv fick lust. Dom använde sina instrument som ett redskap, hund i koppel, för att tygla mej.

– Nej, lägg av!

– Jo, så var det. Om jag lydde dom,

som om jag var deras lille hundvalp, då trodde dom att dom var på ett bra spår med att fostra mej.

Nu börjar Sten att skratta.

Och Pompe gnäggjar.

Rickard undrar vad som var kul nu.

– Dom på fosterhemmet kanske hade fått fel information om dej och att dom trodde att du var kriminell, en värsting som det gick utför med – som snart skulle bli farlig.

Nu börjar Rickard också att skratta.

Och båda hästarna gnäggjar.

– Och hur farlig är jag på en skala ett till tio?

– Ja, kanske en elva, säger Sten och skrattar igen.

Rickard skrattar med.

Och Pompe och Dandy gnäggjar.

– Du, det är nog bäst om vi rider tillbaka till stallet nu, säger Sten.

– Ja, det är nog bäst, och innan dom börjar tro att vi har rymt.

– Två pojkar på rymmen på sina hästar. Ponnyhästar.

188 Gjorde totalt uppror

Sten har svårt att släppa Rickards berättelse om hur han flydde från det usla fosterhemmet. Han vill gärna höra mer och ber Rickard berätta.

Rickard säger att han redan har berättat det mesta av hela händelsen.

Men Sten säger att det inte gör något om det blir i repris. För hela denna

historia är så spännande.

– Men vad hände mer där borta?

– Jo, i går, när fosterföräldrarna var ute och klippte gräsmattan och rensade bort ogräs slog jag sönder gitarren. Jag var mycket arg på dom.

– Gick hela gitarren sönder?

– Ja, och den var akustisk. Den gick i tusen bitar när jag slog den mot golvet.

– Det var bra gjort, tycker jag.

– Ja, jag var så arg att jag kunde spricka.

– Som en ballong.

– Ja. Och när jag slog sönder gitarren hördes det ända ut till trädgården.

Pappan rusade in i huset, tog ett hårt tag om min arm och drog in mej på mitt rum.

– Nej, sluta, gjorde han?

– Ja, och han låste in mej på rummet.

Jag vet inte, men kanske så ville han straffa mej.

– Igen?

– Ja. Redan innan jag slog sönder gitarren bestämde jag mej för att där skulle jag inte stanna kvar. Jag tänkte bli en jobbig unge som dom inte orkade med.

– Och du lyckades, ler Sten imponerat.

– Ja, men så kom jag på andra tankar. Bättre sådana. Jag hoppade ut genom fönstret från andra våningen.

– Ja. det var modigt. Och det med gitarren var också väldigt modigt.

– Deras bil stod parkerad utanför huset. Jag smög in i huset, tog en kökskniv från knivstället i köket, gick ut och stack in kniven i alla bilens däck.

– Vad coolt! Men hur vågade du det?

– Jag var så arg.

– Det hade jag nog också varit.

– Sedan sprang jag ut mot vägen.

Jag gick på vägen en bit. Funderade på om jag skulle lifta. Men så kom jag

fram till en busshållplats med en cykel slängd i diket.

Den var olåst och däcken hade luft. Jag lånade den och cyklade iväg.

Den fungerade utmärkt.

Jag chansade att cykla åt det ena hållet och snart kom en vägskylt med texten centrum en kilometer.

Rickard berättar resten, om mannen i hamburgerbaren och om polisen som kom och hämtade honom.

– Vilket äventyr du fick vara med om, från då du hade hoppat ut genom fönstret till du kom hit i en polisbil.

– Ja.

– Och vilken tur att det gick att öppna fönstret. Men andra våningen, slog du dej inte?

– Nej, inte nåt. Jag hade nog tur när en skåpbil hade kört in på gården och parkerat nära husväggen under mitt fönster.

– Ja, vad bra!

– Jag klättrade upp i fönstret och hoppade ut på biltaket. Det blev bara lite mer än en meters fallhöjd ner till taket.

– Vad smart!

– Ja. Och sedan satte jag mej ner där fram på biltaket och åkte rutschkana

nerför framrutan och sedan motorn.

Eller jag menar motorhuven.

– Du är så modig.

– Tack! Jag hann nog ända in till stan innan familjen hann upptäcka att jag inte längre var på mitt rum. Fast det var inte mitt rum och jag hatar det rummet.

– Nej för nu är ditt rum här, på familjehemmet i Örebro.

– Yes! Här är bäst.

– Men när du stack hål i däckerna på deras bil, det var bra gjort, tycker jag. För då kunde dom ju inte ge sej ut och leta efter dej.

Fast, dom kunde kanske ha tagit

skåpbilen.

- Ja, det är klart.
- Och dom upptäckte nog att du hade stuckit, när dom såg sin väldigt punkterade bil.
- Ja ... Det tror jag med.
- Och sedan ringde dom nog polisen.
- Ja, och gjorde en efterlysning på mej.

189 Vilde inte ha problem

– Jag ville inte vara på flykt. Jag ville bara komma hem hit, till dej och alla dom andra.

Det tog en timme att ta mej in till stan. Jag gick in på en hamburgerrestaurang och frågade om dom kunde hjälpa mej.

Det var en utländsk man, i Oves

ålder, som stod i köket och gjorde hamburgare. Mustafa hette han.

Jag berättade kortfattat vad som hade hänt, att jag inte ville ha problem, men att jag ville hem till Örebro.

Mannen bad mej sätta mej ner och han bjöd mej på en hamburgare och dricka.

– Vad snällt!

– Ja, han var assnäll.

Han berättade för mej att han ville ringa polisen, men att jag inte behövde vara varken orolig eller rädd.

Polisen tog emot alla uppgifter med detta ärende. Sedan ringde dom till

socialförvaltningen. Och bara en liten stund senare ringde polisen upp mannen på hamburgerbaren.

Nu sa polisen att detta ärende inte var så komplicerat eller svårt. Polisen hade av socialförvaltningen fått en uppgift att köra mej hit till Kerstin och Ove.

– Så det blev inte större än så? undrar Sten förvånat.

190 Att må

bra

– Som jag nog redan har sagt tidigare, att allt handlar om att jag ska må bra och att detta akuta familjehem är min trygga bas som jag står på.

– Ja, och jag tror jag fattar, säger Sten ivrigt. Så länge som det inte finns något bättre alternativ, eller kanske lika bra som detta familjehem, så är det här

som du får vara.

– Exakt, så är det.

– Och då tills vidare.

– När polisen, Sara, kom till hamburgerbaren fick jag först se hennes polisbricka, så att jag skulle veta att hon var en äkta polis.

Och mannen som jag fick hamburgaren av tittade också på polisbrickan.

– Och sedan åkte du med polisen hit.

– Yes! Och Sara sa att Ove och Kers-tin redan var kontaktade. Dom hade fått all information om att detta familjehem inte var något bra.

– Nej, den musikfamiljen var ingen

bra familj, säger Sten och ler imponerat mot Rickard.

– Nej, precis. Dom var idioter.

– Men hade dom fler fosterbarn?

– Nej, bara två egna barn i fem-, sexårsåldern.

– Sådana knäppisar ska inte ha fosterbarn. Eller inga barn alls.

– Ja, nej, dom kan fara och flyga.

– Ja, allihop.

191 TV-spel

Efter ridturen följer Sten med Rickard in på hans rum.

Rickard får ha sitt tidigare rum. Som förra gången, då han kom tillbaka, är det helt orört. Allt ser ut precis som då han senast lämnade det.

Han sätter på TV:n och TV-spelet, och de spelar ett av favoritspelen som är ett boxningsspel.

Det är en boxare med blåa kläder och en med röda. Sten får ha han med blåa.

Fast det är inte vilken färg boxarna har på sina kläder som spelar roll, utan mest bara snabbheten i fingrarna, när man sköter kontrollknapparna.

Rickard och Sten är ungefär lika snabba med fingrarna på knapparna. Och de vinner typ varannan match var.

De sitter bredvid varandra på sängen. Och TV:n står på en byrå intill väggen strax framför dem.

– Men hur länge tror du att du får vara här i Örebro nu då? frågar Sten.

– Jag vet inte, tills dom har hittat en ny familj till mej. Men kanske kommer det att ta en månad.

– Eller i alla fall ett par veckor.

RYMNINGSS- PLAN

192 Aldrig,
inte en chans

Sten och Rickard, sovrum

Tiden går och en vecka senare får Sten

veta att han ska bli hämtad av fosterföräldrarna i Stockholm om en vecka. Alltså två veckor efter att Rickard kommit tillbaka.

Men Rickard har inte hunnit få någon ny fosterfamilj. I ett tredje försök.

Ove och Kerstin ser att Sten nu mår mycket bra och är tillräckligt stark psykiskt för att klara av att resa vidare till ett permanent familjehem.

Det är inte bra att låta det dra ut på tiden alltför länge.

Och nu den senaste veckan har det kommit flera nya barn till detta akuta familjehem. Dessa barn behöver också,

till en början, mycket hjälp och stöd.

Fast med en gång som Sten får höra detta tänker han, aldrig, inte en chans. Och han tänker rymma, när det blir dags.

Han tänker att denna aktion kommer få Ove och Kerstin att ännu en gång ställa in hämtandet av honom. Och han kommer då få vara kvar här, med Rickard, under minst ett par veckor till.

Om nu Rickard är kvar.

De sitter båda på Rickards säng och avslutar sista boxningsronden.

Sten vinner. Och han har under dagarna som Rickard varit borta, lånat

TVspelet. Han har hunnit tjuvträna en hel del.

Och innan de säger god natt, berättar Sten om sin plan.

193 Stens plan

Rickard säger att hans plan är klockren. Han kommer lätt att få vara kvar här, åtminstone under ytterligare ett par veckor.

När det blir läggdags ska de sova i

sina egna sängar, som de har gjort under snart en vecka.

Men innan de säger god natt till varandra och skiljs åt för natten, gör de en snabb planering för vad de ska göra i morgon. De ska rida, cykla, spela fotboll, innebandy, och kanske lite skolarbete.

Eller så nöjer de sig med att bara rida, cykla och spela. Och med det blir det som att de har en gympalektion hela dagen. Och mår bra.

Men innan Sten går till sitt rum för att sova nämner han sin plan om att rymma för Rickard.

Rickard säger att om han rymmer från de nya fosterföräldrarna kommer han garanterat att få komma tillbaka hit till Örebro och få vara här i säkert minst två veckor.

Men han måste vara noga med att inte rymma för tidigt. För då kan det bli Kerstin och Ove som får problem med socialen och med det hamnar i blåsväder.

Det får inte bli så att det blir de som får ta smällen, att de blir ifrågasatta som lämpligt familjehem och med det sedan inte längre får ta hand om barn.

Sten säger att han ska vänta med att

rymma tills de sitter på tåget. Och han har redan tidigare tänkt ut en plan med att han ska gå på toaletten, innan tåget stannar på en station i någon stad.

Och då kliver han bara av tåget, och väntar sedan på att de ska åka iväg igen – mot Stockholm.

Och sedan kan han gå till en hamburgerrestaurang och be om hjälp – som Rickard gjorde.

Rickard tycker Stens plan är klockren. Den kommer att fungera utmärkt.

194 Summerar sin plan

När Sten ligger i sin säng och väntar på att somna kan han inte sluta tänka på sin plan med att rymma. Och det är mycket som snurrar i huvudet.

Men han summerar snabbt alla tankar. Han ska rymma från vartenda nytt familjehem som han skickas till, och ända fram tills dagen då han fyller

arton år och blir myndig. Då kan han flytta till en egen lägenhet.

För då behöver han ju inte rymma mer.

Han kan ha sin lägenhet i närheten av där Rickard bor. Eller till och med i Skövde, i närheten av Amir.

Fast fram tills han fyller arton tänker han bo här hos Kerstin och Ove i Örebro.

Och det är helt säkert.

Det står till och med skrivet i stjärnorna.

LITE MER

OM MIG

Skriva böcker

Jag Roy Panen tycker det är kul att skriva böcker. Och att släppa fantasin helt fri gör det ännu roligare.

När jag skriver på en boktext har jag som oftast tidigare funderat och tänkt mycket kring handlingen i boken.

Och bra idéer får jag när jag är ute på promenader i naturen, eller har ett tråkigt jobb att utföra på mitt arbete.

Och när jag kommer hem, på kvällen, försöker jag tänka fram text för alla mina tankar och funderingar kring handlingen i boken.

Lärare och snickare

Jag är utbildad lärare i svenska och svenska som andraspråk på gymnasienivå.

Men innan jag blev lärare var jag snickare: byggnadssnickare, möbelsnickare och maskinsnickare.

Och som lärare arbetade jag i grundskolans årskurser 4-9. Jag undervisade i svenska, svenska som andraspråk, särskilt undervisningsstöd för elever med särskilda behov, biblioteksansvarig, och som obehörig slöjdlärare.

Det blev för jobbigt att vara lärare, så jag valde att sluta. Jag gick tillbaka till mitt tidigare yrke som snickare.

Gratis böcker

Lite senare började jag skriva böcker.

Och jag startade ett eget bokförlag.

Fast det har gått lite trögt med bokförsäljningen och utlåningen.

Det är svårt att hitta nya läsare. Fast jag tycker själv att alla mina böcker är intressanta och spännande, och borde nå ut till många läsare.

Jag vill och önskar ha många läsare. Och jag fick idén om att själv distribuera/dela ut mina böcker på min hemsida panen.se, för gratis läsning och lyssning.

Alla som vill får läsa och lyssna på mina böcker – GRATIS.

Ge ett bidrag

Den som vill och kan får gärna ge ett bidrag till mitt bokförlag, kanske en tia eller mer. På panen.se finns ett postgironummer till min bank, om man vill skänka en slant.

Tusen tack till dig, på förhand.

Skriva på heltid

Jag skriver böcker på min fritid, men vill så gärna börja skriva på heltid. Fast när jag går i pension 2031, då blir jag nog en glad pensionär och kan skriva böcker 24/7.

Nu vet du lite mer om mig.

Ha det gott och ta hand om dig.

Kramar från din vän

Roy Panen